

регуляторний тягар спричинює більше зростання тіньової економіки, що зменшує державні надходження та посилює тиск на фінанси, що, у свою чергу, знижує якість та кількість товарів і послуг, що надаються державою, та державного управління.

Отже, перемогти тіньову економіку адміністративними методами буде зазвичай важко. Тіньову економіку можливо подолати лише частково, за рахунок зниження податкового тиску. Оскільки на сьогоднішні в Україні мобілізаційна економіка, але після війни виникне потреба у стабілізаційних заходах. Тоді, найкраще, що зможе зробити Україна, – це створити таку модель економіки, щоб внутрішнє споживання було спрямоване на свій внутрішній продукт. Діяти відповідно до принципу субсидіарності (питання мають вирішуватися на найнижчому компетентному рівні управління) є економічно доцільним та ефективнішим.

Література:

1. Що відбувається з економікою України під час війни. URL: <https://cutt.ly/JBH2n8f>
2. Тіньова економіка: абсолютне зло чи порятунок під час війни URL: <https://u.to/ddVWHA>
3. Ближче до світла. Як вивести економіку України з тіні в умовах війни. Сайт РБК Україна. URL: <https://www.rbc.ua/ukr/news/blizhe-svetu-vyvesti-ekonomiku-ukrainy-teni-1655737514.html>

Шпат С.С.,

здобувач вищої освіти

Одеський державний аграрний університет

м. Одеса, Україна

Телічко Н.А.,

к.е.н., доцент кафедри менеджменту

Одеський державний аграрний університет

м. Одеса, Україна

СТРАТЕГІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Розвиток економіки країни в сучасних умовах глобалізації економічних відносин вимагає підвищення рівня інноваційної діяльності підприємств. Сьогодні інноваційна діяльність підприємств, особливо аграрного сектору є однією з головних умов створення конкурентоспроможної перспективи її розвитку.

Інновації оцінюються за технологічними параметрами та умовами позиції аграрного підприємства на ринку. Проте реалізація заходів із впровадження інновацій будь-якими підприємствами потребує великих витрат. Саме тому державна політика підтримки інноваційного розвитку діяльності таких підприємств має бути чітко сформульована та реалізована.

Серед багатьох факторів, що призводять до виникнення економічних криз, провідне місце посідає недосконалість системи управління, використання застарілих управлінських методів, технологій та інструментів. Сучасні умови розвитку економіки сьогодні потребують змін за вимогами ринку. З цієї причини актуальним стає питання управління інноваційним розвитком підприємств. [1]

Аналіз останніх досліджень. Питаннями формування стратегії інноваційного розвитку займаються вітчизняні та зарубіжні вчені-економісти, зокрема: А. Бакаєва, К. Бояринова, В. Василенко, А. Гриньов, Р. Громика, М. Дем'яненко, П. Друкер, І. Крюкова, Л. Ліпич, В. Міллер, В. Непочатенко, В. Орлова, О. Петухова, С. Радинський, Т. Радішук, Б. Санто, П. Саблук, О. Шавшич та ін. Проте низький рівень інноваційної активності підприємств аграрно-промислового виробництва свідчить про недостатність утілення у господарську практику результатів наукових досліджень, тому питання стратегічних пріоритетів розвитку суб'єктів підприємництва на інноваційній основі потребують подальшого обґрунтування та вдосконалення.

Саме тому, в сучасні ринкові умови вимагають, щоб одним із основних напрямів покращення фінансових показників підприємств та їх ефективного функціонування став саме інноваційний розвиток їх діяльності, який включатиме застосування ними принципово нових прогресивних технологій, завдяки переходу до виробництва високотехнологічної продукції й розробки і удосконалення механізмів реалізації їх управлінських рішень [2].

Саме інновація повинна стати основною складовою процесу інноваційного розвитку аграрних підприємств в сучасній Україні. Дослідження лінгвістичного походження цього терміну показують, що він має латинське коріння і трактується як «інновація», «нове явище».

Саме інновації є найважливішим інструментом забезпечення економічного зростання у світовій економіці, який значно впливає на конкурентоспроможність та фінансову стабільність будь-якого підприємства.

У науковій літературі найчастіше виділяють три основні підходи до визначення сутності інновацій, у яких цей термін трактується як результат, процес або зміни

Підводячи підсумки, можна зробити висновок, що інноваційний розвиток аграрних підприємств — це вдосконалення системи (об'єкта) управління на основі будь-якої інновації.

Для ефективного функціонування та розвитку вітчизняним аграрним підприємствам необхідно активізувати саме інноваційну складову їх діяльності. Активізація такого розвитку передбачає інтеграцію в сучасні умови ефективної інноваційної ринкової діяльності, а також надає можливість таким підприємствам підтримувати високий рівень конкуренції як на внутрішньому так і на зовнішньому ринках шляхом постійного впровадження техніко-технологічних інновацій у своїй діяльності, які дають змогу прийняти інноваційну стратегію розвитку підприємством у майбутньому.

Література:

1. Концептуальні засади стратегії інноваційного розвитку підприємств аграрного сектору URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/13_ukr/123.pdf.
2. Ковту В. А. Стратегія інноваційного розвитку аграрних підприємств URL: https://khntusg.com.ua/wp-content/uploads/2020/02/aref_golubnichka-073.pdf.

Damascan Andrei,
Doctoral student of the economy faculty
of the Doctoral School,
Academy of a Public Administration,
Chisinau, Republic of Moldova

ANALYSIS OF SCIENTIFIC APPROACHES TO THE ISSUE OF ENERGY SECURITY OF THE STATE. METHODOLOGY AND METHODOLOGICAL METHODS FOR STUDYING THE PROBLEM IN DIFFERENT COUNTRIES

To understand scientific approaches to the problem of energy security of the state, let's return to the definition of the concept of energy security of the country as an object to which the research will be directed. Today, researchers, scientists, statesmen, politicians and other interested persons distinguish such types of security as state or national, public, technogenic, economic, energy, information and personal. Energy security, having stood out and increased its role in recent decades, is part of the national security of the state.

As you know, there is no single definition for energy security, therefore, for example, we will give the definition given by Professor of the Institute of Energy of the National Academy of Sciences of Belarus A.A. Mikhalevich: "Energy security is a state of protection of a country (a group of countries, a region, etc.) from the threat of a shortage in providing energy needs with economically affordable fuel and energy resources of acceptable quality under normal conditions and in emergency situations, as well as from the threat of disruption of stable energy supply." [6] As can be seen, even, from this definitions, understanding of energy security may vary based on certain specific situations, conditions and from country to country. First of all, it depends on whether the country is an importer and, accordingly, either a consumer or a transit country of energy resources or an exporter, which means a producer or supplier of energy resources. And due to the presence of threats of shortage in the provision of energy carriers, most of the research and approaches to the issue of energy security reflect the problem of consumers.

Obviously, in this case, the unification of approaches for countries and researchers can only be a wish or a goal, and the choice of methods will be more structured and limited within the whole variety of aspects and perspectives of scientific methods or research methodologies. But on the other hand, the study of this type of problem requires different approaches and methods, and each of them may not be absolute in achieving the result, but will look like an offer of an analysis